

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1159

01.06.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 6

Розділ 5: Чеські та польські порохіві бочки

"Чотирьох ворожих газет варто боятися більше, ніж тисячі багнетів."

Наполеон
Бонапарт

Версальський мирний договір, що завершив Першу світову війну, історики зазвичай називають головним винуватцем наступного глобального конфлікту. Підписаний під тиском слабкодухих німецьких політиків, він був нічим іншим, як узаконеним грабунком переможеного народу. Звісно, союзники-переможці розцінювали свої мотиви вступу у війну як суто оборонні, тож у провокуванні воєнних дій був винен лише розпростертий перед ними ворог. У залах Версаля ніколи не згадували про політику реваншу, яка домінувала у Франції після її приниження під Седаном у 1871 році; традиційну політику Англії воювати проти провідної держави континенту, незалежно від того, ким

би вона не була, щоб забезпечити власне домінування; і бажання Росії об'єднати слов'янство під владою царя, виступивши в ролі його рятівника в Сербії. Єдиним довоєнним "злочином" Німеччини було те, що вона стала промисловим конкурентом. Саме її новознайдені багатства мотивували укладачів корпоративних договорів 1918 року, коли вони вкрали вугільні родовища Німеччини, залишивши її народ замерзати і голодувати, і наклали на нього настільки суворі репарації, що він був приречений на вічне зубожіння. Звідси випливає економічна необхідність покласти на німців повну відповідальність за "Велику війну".

Версальський договір був нічим іншим, як формальним документом, створеним для прикриття мародерства переможеного ворога. Міжнародні злочинці, які його уклали, посилили свої злодіяння тим, що об'єднали європейський континент, фрагментований війною та революцією, з уламків Австро-Угорської імперії та імперської Німеччини. У своїй жадібності, помсті та невігластві укладачі договорів розділили цілі регіони неспоріднених, часто протилежних народів на нові, штучно створені держави. Мільйони поляків, німців та угорців раптово опинилися в Чехословаччині, ще більше німців у Польщі та Литві, додаткові тисячі поляків в Угорщині, угорців в Румунії і т.д. і т.п. Лише в Судетській області 2 800 000 етнічних німців опинилися за чеським кордоном, відрізані від своєї батьківщини і під владою відверто ворожого іноземного уряду. Близько 625 квадратних миль польської території, на якій проживало понад чверть мільйона поляків, були передані Чехословаччині. Угорщина втратила 7 500 квадратних миль території з 775 000 мешканців, так само без їхньої згоди.

Для порівняння, якби США програли війну і були змушені поступитися, скажімо, Вашингтоном, Монтаною чи Айдахо з їхнім американським населенням Канаді, або Каліфорнією, Техасом і Арізоною Мексиці, наша країна опинилася б у стані, аналогічному тому, в якому опинилися Німеччина, Польща та Угорщина після Першої світової війни. І щоразу, коли німці, поляки чи угорці, які там проживали, заперечували проти часто жорстоких умов, які їм нав'язували, їхні протести "безжально придушувалися празьким урядом президента Бенеша" (Chant, 5). Як зауважив генерал Леон Дегрель, було неминуче, що такий безлад врешті-решт вибухне новим міжнародним конфліктом, з Гітлером чи без нього.

Починаючи з 1933 року, німці на відрізаних від Райху територіях, де фюрер відновив національну гордість, прагнули знову приєднатися до своєї батьківщини. У Судетській області німецька меншина на плебісциті, що проходив під наглядом міжнародних спостерігачів, понад 90% проголосувала

за повернення до Райху. Коли в травні 1938 року чеський уряд все ще відмовлявся дозволити судетцям повернутися до власної країни, а потім мобілізував свої збройні сили, Гітлер пригрозив, що викличе Вермахт. На той час він знав про рішучість союзників вести війну проти нього, так чи інакше, незважаючи на всі його зусилля щодо міжнародного порозуміння. Німеччина фактично не була готова до бою, але так само не були готові Франція та Англія - поки що. Однак, з їхніми темпами переозброєння, вони становили б непереборну військову загрозу вже за кілька років. Наприклад, Королівські військово-повітряні сили витратили на переозброєння більше, ніж усі німецькі збройні сили разом узяті протягом 1930-х років. Рейх міг сподіватися лише на успішний захист від союзників до того, як вони стануть занадто сильними, щоб чинити опір. Тому фюрер повідомив своїм командирам, що якщо Судетське питання не буде вирішене до 1 жовтня, вони повинні будуть розпочати збройні операції проти Чехословаччини.

Коли Європа балансувала на межі війни, лише людина з особистим авторитетом і дипломатичними здібностями Беніто Муссоліні могла врятувати мир. В останню хвилину він скликав екстрену зустріч чотирьох держав у Мюнхені. Вільно володіючи англійською, французькою та німецькою мовами, він дав зрозуміти всім делегатам, що возз'єднання судетців з їхньою природною батьківщиною - це єдиний спосіб уникнути військових дій, незважаючи на безперервну агітацію в міжнародній пресі. Тим часом Едвард Бенеш, широко розрекламований лідер Чехословаччини, зображувався в усьому світі в пресі, кінохроніці та радіопрограмах як благородна, жалюгідна жертва фашистської зажерливості та залякування союзників. "У той же час, - зауважив історик Пітер Грайнер з перспективи сімдесяти років, - доктор Бенеш, політично і морально слабкий чеський президент, який не витримав війни, подав у відставку і втік до Франції з \$10 000 [подарованими СРСР] у кишені" (48).

Лише за два дні до вторгнення Вермахту до Чехословаччини було підписано Мюнхенську змову. Дуче, врятувавши Європу від самогубства, повернувся до Риму на заслужений героїчний тріумф, а судетці без пригод повернулися до свого Рейху. Тим часом Черчилль, говорячи про себе і своїх колег-військовослужбовців у "Фокусі", бурчав: "Ми зазнали повної і беззастережної поразки" (Innes, 13).

Але принижені чеські політики виплеснули своє розчарування на інші іноземні народи, які все ще залишалися під їхнім контролем за Версальським договором. Словаки та угорські русини страждали від жорстокого гноблення і звернулися до Адольфа Гітлера з проханням про таку ж допомогу, яку він надав судетцям. Коли Гітлер дізнався від своєї СД, що чехи таємно будують

авіабази для радянських бомбардувальників, здатних вражати німецькі цілі протягом 30 хвилин після зльоту, він захопив Чехословаччину, розділивши її на Богемію і Моравію - назви, під якими ці країни були відомі протягом століть до Версальського договору. Один погляд на карту після Першої світової війни показує, як ця синтетична держава просунулася вглиб німецької території, наче кинджал, щоб залишити Німеччину назавжди покаліченою.

"Чехословаччина" була штучним витвором французьких і британських політиків, які нічого не знали про регіон, який вони намагалися відновити. Насправді, їхньою справжньою метою у створенні Чехословаччини було тримати Центральну Європу в постійному безладі (тобто безсиллі). Гітлер негайно демонтував цю підривну вигадку і відбудував країну на природних засадах; іншими словами, етнічно, мовно і культурно спорідненим народам було дозволено формувати власні спільноти. Він дав словакам свободу під проводом католицького монсеньйора Йозефа Тісо і дозволив угорцям возз'єднатися зі своїми роз'єднаними співвітчизниками в Рутенії. Описуючи чеську кризу, провідні історики майже завжди не згадують Гітлера за свободу, яку він надав цим ненімецьким меншинам, включно з поляками в Тешені, яким також було дозволено повернутися на батьківщину. Угода, укладена між ним і Муссоліні, "дала Польщі спільний кордон з Угорщиною, якого вона прагнула роками" (Innes, 35). У квітні того ж року польські пілоти тріумфально пройшли Мадридом разом із льотчиками Люфтваффе на честь переможного завершення Громадянської війни в Іспанії. Трагічно, що всього через п'ять місяців вони будуть літати один проти одного.

Першим дипломатичним тріумфом Гітлера став пакт про ненапад з Польщею в 1934 році, за яким протягом наступних кількох років послідували таємні пропозиції про створення військового союзу для захисту Європи від Радянського Союзу. У січні рейхсміністр д-р Йозеф Геббельс справив приємне і дуже сприятливе враження на варшавських урядовців, і дві країни помітно зблизилися. Як зауважив Ватт, "візит мав успіх"(325). Наступного року маршал Пілсудський прийняв Германа Герінга, який запропонував військовий союз проти Росії. Після поразки цієї країни Польща отримала б усю Україну. Такий німецько-польський союз створив би об'єднані сили, надто потужні для західних союзників чи СРСР, щоб протистояти їм, водночас зірвавши плани Черчилля та його прибічників, які розпалювали війну.

Пропозиція Герінга стала одним з найбільших поворотних моментів сучасної історії. Якби вона була прийнята, хід подій був би кардинально змінений, а комуністичний колос повалений. Більше того, Радянський Союз у

цей час перебував у політичному та військовому безладі, що спричинило параноїдальну чистку Сталіним високопосадовців у збройних силах та політбюро. Вторгнення німецьких і польських військ на територію УРСР наприкінці 1930-х років мало б набагато більше шансів на успіх, ніж операція "*Барбаросса*" у 1941 році. На той час Червона армія сама була готова напасти на Німеччину. Якби Пілсудський прийняв щедрі пропозиції Герінга, Польща могла б стати справді значною європейською державою і уникнути своєї жахливої долі. Натомість маршал продовжував віддаватися небезпечній грі, зіштовхуючи німців з росіянами, вдаючи, що його країна вже є лідером Європи, ігноруючи її хитке становище між Третім Рейхом і Радянським Союзом. Замість того, щоб розумно стати на бік однієї держави проти іншої, він вирішив маніпулювати обома, і його країна була розчавлена між ними.

Незважаючи на це, Гітлер продовжував висловлювати щире захоплення як Пілсудським, так і модернізованою Польщею, заявивши в травні 1935 року перед Рейхстагом: "Ми визнаємо з розумінням і сердечною дружбою справжніх націоналістів польську державу як домівку великого, національно свідомого народу". Наступного місяця німецькі та польські представники розпочали переговори, які через шість місяців привели до укладення торговельної угоди. Як зазначив Ватт, "цей договір був надзвичайно важливим для Польщі, оскільки Німеччина була найважливішим польським експортним ринком. У минулому Німеччина могла завдати значної шкоди польській економіці, запроваджуючи довільні зміни тарифів або квот на імпорту з Польщі. Нова угода надала Польщі режим найбільшого сприяння і вирішила низку економічних суперечок між двома країнами" (327).

Ці зразкові відносини, разом зі зростаючою загрозою з боку Радянської Росії, поступово почали схилити поляків до перегляду запропонованого Герінгом військового союзу. Як свідчення своїх прорайхових намірів, варшавський уряд відправив польські літаки для польотів разом з його *легіоном Кондор* до Іспанії. Лише за вісім місяців до початку війни Гітлер щиро сказав Йозефу Беку під час візиту польського міністра закордонних справ до Берхтесгадена 5 січня 1939 року: "Німеччина була б дуже зацікавлена в подальшому існуванні сильно націоналістичної польської держави через те, що може статися в Росії ... Крім того, існування сильної польської армії значною мірою полегшувало навантаження на Німеччину. Дивізії, які Польща тримала на кордоні з Росією, позбавили Німеччину від подібного військового тягаря" (Innes, 31).

Тим часом міжнародні підбурювачі - глибоко розчаровані перемогою Муссоліні у встановленні миру в Чехословаччині - шукали іншу проблемну

точку для розпалювання воєнних дій. Вони знайшли його в Данцигу. Як і Судети, це середньовічне місто було відрізане від своєї німецької батьківщини ненависниками у Версалі двадцять років тому. Його вигнані мешканці так само прагнули возз'єднання зі своєю батьківщиною, яка тепер була гордою націонал-соціалістичною державою. Але вони були з'єднані неймовірно надуманим пристроєм тонкого коридору до східного прусського кордону. Близько півтора мільйона німців опинилися в Польщі внаслідок Версальського договору.

Щоб мирно вирішити дилему, Гітлер запропонував профінансувати будівництво автостради та залізниці, що з'єднали б Данциг. В обмін на більший доступ до старого німецького міста, ці споруди мали оподатковуватися поляками, які також мали експлуатувати власну залізницю до Данцига, де всі їхні економічні права мали бути захищені та збережені. Польща мала отримувати значні постійні прибутки, не ставлячи під загрозу свій територіальний суверенітет. "На даний момент, - заявив він у шосту річницю націонал-соціалістичного захоплення влади, - між нашими дружніми, мирними державами майже не існує розбіжностей у поглядах на важливість цього інструменту (німецько-польського пакту про ненапад 1934 року) ... Минулого року ми стали свідками того, як дружба між Німеччиною та Польщею довела свою цінність як гарантія миру в політичному житті Європи" (Innes, 33); тобто, внесок Польщі у врегулювання чеської кризи.

Переговори щодо Данцига тривали сердечно, без поспіху, починаючи з жовтня 1938 року, і Гітлер був упевнений в їхньому взаємно задовільному результаті. Однак він був неприємно здивований, коли Йозеф Бек холодно відхилив його запрошення приєднатися до Антикомінтернівського пакту всього через одинадцять днів після Берхтесгадена, де обидва уряди дрейфували до такого союзу. За підтримки об'єднаної військової могутності Третього Рейху, фашистської Італії та імператорської Японії Польща була б позбавлена будь-яких подальших тривог щодо радянських амбіцій на її російському кордоні. Коли німецький посол закордонних справ відвідав Варшаву, щоб відсвяткувати п'яту річницю німецько-польського пакту про ненапад, поляки відмовилися від будь-яких згадок про Данциг і зустріли німецьку делегацію з холодною офіційністю.

У березні варшавський уряд припинив усі подальші дискусії про Данциг, категорично відкинувши щедрі пропозиції фюрера, від яких поляки могли так багато виграти в економічному і особливо у військовому плані. Він виклав їм ситуацію через свого посла: "Німецько-польська угода не може бути укладена, якщо Польща не продемонструє 'чіткої антирадянської позиції". Польща повинна зрозуміти, що їй доведеться вибирати між

Німеччиною і Росією" (Іннес, 35 років). Того ж місяця раніше дружній Бек сказав своєму дипломатичному колезі, графу Шембеку: "Ми знаємо точну межу наших власних інтересів... за цією межею Польща може лише оголосити *non possum* ("ми не можемо"; визнання своєї неспроможності; відмова). Все дуже просто: Ми будемо боротися!" Рішучість Бека стала б шоком для Гітлера, який все ще розраховував на Польщу як на життєво важливого союзника у боротьбі з радянським комунізмом, і він не міг здогадатися, що різка зміна польського ставлення була сконструйована іноземним дипломатом.

Вільям К. Буллїтт, таємний агент президента Рузвельта в Європі, був високопоставленим урядовцем ще за часів адміністрації Вільсона у 1919 році, коли він виступав за визнання США Радянського Союзу. Його рекомендація була повсюдно відкинута Конгресом після того, як розслідування Конгресу показало, що СРСР був нічим іншим, як кривавою тиранією, нав'язаною російському народу міжнародними єврейськими гангстерами. Розчарований таким вердиктом, він пішов з політики, але був відновлений Рузвельтом як перший посол Америки в Радянському Союзі після визнання СРСР, що стало першою міжнародною акцією Рузвельта після вступу на посаду президента. Прокомунізм високого рівня і нетерпимість Буллїта до фашизму зробили його одним з найцінніших інструментів євреїв для руйнування нормальних відносин між неєврейськими народами.

Подорожуючи Східною Європою, він використовував свої природні дипломатичні здібності та вражаючі повноваження особистого представника президента, щоб переконати польських урядовців. Буллїтт закликав їх вибити німців з Данцига. Війна має неминуче розпочатися, але до того часу Британія і Франція вторгнуться в Рейх із заходу, а фюрер опиниться посередині. Польща мала отримати решту Східної Німеччини за своєю частиною угоди. Все, що поляки мали зробити, - спровокувати Гітлера на напад, а потім стримати його достатньо довго, щоб британці та французи прийшли їм на допомогу. Засліплені жадібністю і зарозумілістю, наївні лідери Варшави поставили існування своєї країни на карту, довірившись запевненням іноземних політиків, для яких Польща була не більше ніж прикриттям для війни, яку вони мали намір десь і колись розпалити.

Посіявши насіння конфлікту в Польщі, Буллїтт перебрався до Франції, де так само запевняв французьких чиновників, що США підтримають будь-яку війну, яку вони розв'яжуть проти Німеччини. Через рік, коли його країна була підкорена Вермахтом, прем'єр-міністр Франції Едуард Деладьє виступив зі своїм знаменитим зверненням до Америки з проханням надіслати "хмари

військових літаків", обіцяних Буллітом. Через тиждень німці увійшли до Парижа.

Буллітт вирушив до Лондона, де зустрівся з британським прем'єр-міністром. У 1941 році, незадовго до своєї смерті від раку, в розпал Другої європейської братовбивчої війни, Невілл Чемберлен зізнався, що "Англія ніколи б не вступила у війну за Польщу без постійних закликів Булліта і євреїв" (Forrestal, 178). Чемберлен не був другом Рейху, але він щиро хотів уникнути війни, принаймні на даний момент, тягнучи час, поки британські збройні сили не будуть достатньо розбудовані, щоб кинути виклик Вермахту. Його обдурих Ян Колвін, вірусно-антинімецький журналіст "*Ньюс Кронікл*". Колвін одноосібно змінив британську політику щодо Польщі, збрехавши прем'єр-міністру 29 березня про те, що фюрер має намір напасти на Польщу за першої ж нагоди згідно із заздалегідь розробленим планом. "Однак, план на випадок непередбачених обставин (Гітлерівська "*справа Вайт*") тепер був активований *внаслідок* британської гарантії" воювати за Польщу (Irving, *Goebbels*, f.293). Цим обманом Колвін "схилив шальки терезів на бік війни".

Західні "демократії" дали зрозуміти Гітлеру, що вони сповнені рішучості розпочати з ним війну, але він сподівався, що її все ж таки вдасться відкласти на якомога довший час. Навіть якщо воєнні дії мають розпочатися, він вважав за краще, щоб вони відбувалися на його власних умовах, коли Німеччина мала б найбільші шанси на успіх. Оскільки переозброєння союзників йшло повним ходом, час працював проти нього. Наприклад, у 1939 році, коли почалася війна, французький уряд витрачав на озброєння більше, ніж Німеччина, а його великі військово-повітряні сили фінансувалися краще, ніж Люфтваффе Германа Герінга. Починаючи з лютого 1934 року, за словами американського журналіста Дугласа Брінклі, Париж витрачав мільярд франків щорічно лише на свої військово-повітряні сили (68). П'ять років по тому він мав на озброєнні понад 3 000 літаків, дещо менше, ніж Люфтваффе, але разом з польськими, голландськими та британськими ВПС німці переважали в повітрі щонайменше втричі. Загалом армійські резерви Польщі, Нідерландів, Франції і Великої Британії налічували близько десяти мільйонів чоловік, що перевищувало німецькі резерви у п'ять разів. На морі союзники мали в двадцять разів більше бойових кораблів, ніж Кригсмаріне.

Гостро усвідомлюючи загрозу, що насувається на існування його країни з боку союзників, які несамовито озброюються, Гітлер продовжував пропонувати полякам справедливе врегулювання. Їхня впертість стала нестерпною навіть для британців і французів (які почали сумніватися в неофіційних обіцянках Булліта про військову допомогу США) ще 27 і 29

серпня - буквально за кілька днів до початку війни. Вони закликали Варшаву до переговорів з Гітлером, але поляки категорично відмовилися, довіряючи конфіденційним запевненням Буллїта. Того ж місяця, коли французький посол запропонував їм дозволити радянським збройним силам перебувати на їхній території для захисту Польщі, маршал Едвард Ридз-Смігли, польський головнокомандувач, відповів: "З німцями ми ризикуємо втратити нашу свободу. З росіянами ми б втратили нашу душу" (Innes, 60). Піддавшись на пісню сирени Буллїта, вони втратили б і те, і інше.

Кілька днів по тому фюрер намагався запобігти кризі, вимагаючи відновлення прямих переговорів з польським міністром закордонних справ. Він сказав британському послу, серу Невїлу Гендерсону: "За цих обставин німецький уряд погоджується прийняти пропозицію британського уряду про добрі послуги в забезпеченні відправки до Берліна польського емісара з повними повноваженнями. Вони розраховують на прибуття цього емісара в середу, 30 серпня" (Innes, 82). Натомість Бек змусив німців чекати цілих два дні, не даючи їм відповіді, а потім вилетів до Лондона, де разом зі своїм дипломатичним колегою, графом Едвардом Рачинським, підписав з британським міністром закордонних справ лордом Галїфаксом Пакт про взаємодопомогу. Угода гарантувала збройне втручання Англії, якщо на Польщу нападе "будь-який іноземний ворог", хоча в секретному протоколі згадувалася лише Німеччина, яка не була оприлюднена до кінця війни.

Лише прочитавши наступного дня в газетах про зухвалу зневагу Бека до будь-яких переговорів, фюрер дізнався про те, що сталося. Ця безпрецедентна відмова обраному лїдеру сусїдньої країни посеред закликів до миру була свїдомою провокацією, за якою одразу ж послїдувала польська мобїлізація і військові маневри біля німецького кордону - все це мало на метї підштовхнути Гїтлера до нападу. Шість років по тому, у своїй останній волї і заповіті, він згадував: "Ще за три дні до початку німецько-польської війни я запропонував британському послу в Берліні вирїшення німецько-польської проблеми, подїбне до вирїшення проблеми Саару, під міжнародним контролем. Цю пропозицію не можна пояснити. Вона була відхилена лише тому, що відповідальні кола в англїйській політиці хотїли війни, частково в очїкуванні ділових переваг, частково під впливом пропаганди, яку проводило міжнародне єврейство".

Ще в сїчні минулого року, коли настрої поляків проти Німеччини вперше погіршилися, Рїббентроп зізнався своїм дипломатичним колегам під час їхнього повернення до Берліна: "Вїдтепер у нас є лише один варїант дій, якщо ми хочемо вирватися з територїального оточення, а саме - порозумїння з росіянами" (Innes, 33). Зї свого боку, Гїтлер не мїг дозволити оточити себе

ворогами. Йому потрібно було дипломатично обійти їх з флангу до початку стрілянини. Як він сказав Якобу Буркгардту, швейцарському комісару Данцизької ліги націй: "Все, за що я беруся, спрямоване проти Радянського Союзу. Якщо Захід занадто дурний і сліпий, щоб зрозуміти це, я буду змушений домовитися з росіянами". Відповідно, 23 серпня він шокував світ (включно з власними товаришами по НСДАП, деякі з яких подали у відставку на знак протесту), уклавши пакт про ненапад з Радянським Союзом. Це був радикальний крок, до якого його змусили західні демократії, що мали на меті запобігти створенню другого фронту шляхом нормалізації відносин з Росією.

У своїй промові в Рейхстазі майже два роки по тому, коли його легіони входили в СРСР, він пояснив: "Тому лише з надзвичайними труднощами я змусив себе в серпні 1939 року відправити свого міністра закордонних справ до Москви, щоб там протистояти британській політиці оточення Німеччини". Таким чином, він обіграв Францію та Англію у їхній власній грі в дипломатію з високими ставками. Обидві країни залюбки схилили Сталіна до союзу проти Третього Рейху, але маршал віддав перевагу миттєвому договору з Німеччиною, який дав би йому життєво важливий час для завершення власного переозброєння.

За словами маршала Червоної армії Стефаніса, "пакт між Радянським Союзом і гітлерівською Німеччиною є лише тимчасовим. Ми не дозволимо йому тривати дуже довго". Його підтримав маршал Ворсолов, який сказав: "Німці не повинні мати жодних підозр, що ми готуємося вдарити їм у спину, поки вони зайняті боротьбою з французами, інакше вони можуть змінити свій генеральний план і напасти на нас". Ніщо з цього не здивувало б Гітлера, який ще під час написання "*Майн кампф*" у 1925 році писав: "Нинішні правителі Росії не мають жодного уявлення про те, щоб з честю вступити в союз, не кажучи вже про те, щоб його дотримуватися" (т. 2, розділ XIV). Він справедливо зробив висновок: "Німеччина є сьогодні наступною великою військовою метою більшовизму".

Коли почалася війна з Радянським Союзом, "Гітлер, здається, ледве випередив Сталіна", - вважає Рассел Стольфі, професор історії у Військово-морській аспірантурі США в Монтерей, Каліфорнія. "Нещодавно опубліковані докази і особливо ефективні аргументи показують, що Сталін почав масове розгортання радянських військ на західному кордоні на початку червня 1941 року. Докази підтверджують думку, що Сталін мав намір використати зосереджені на заході сили якомога швидше, ймовірно, приблизно в середині липня 1941 року, для радянської "Барбаросси". Свідчення в'язнів також підтверджують думку про те, що Радянський Союз

планував напад на Німеччину в 1941 році. Надзвичайне розгортання радянських військ на західному кордоні найкраще пояснюється як наступальне розгортання для нападу з повною мобілізацією надзвичайно потужних сил, зосереджених там для цієї мети" (Майклз, 21).

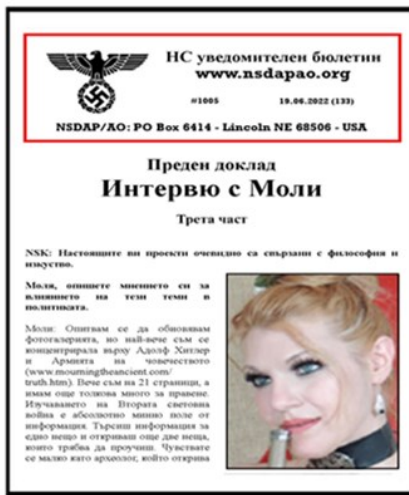
Хорст Слесіна, ветеран перших днів операції "*Барбаросса*", на власні очі бачив підготовку СРСР до вторгнення в Європу. "Вперше, - згадував він про перші дні кампанії, - ми дізнаємося деталі жахливої загрози для нашої Батьківщини і всієї Європи, яку несе наступ Радянської армії. З дипломатичної та військової гри Радянського Союзу - і безсоромних вимог Сталіна і Молотова - ми бачимо, що боси в Кремлі вважають, що їхня година настала. Переговори з Англією, просування радянських військ до кордонів Німеччини, Фінляндії, Угорщини та Румунії усувають останні сумніви щодо радянських намірів. Більшовизм готовий розпочати похід за світову революцію з нападу на Німеччину... Коли перші (німецькі) піхотинці прибули на Схід, були розвантажені і просунулися до кордону деякий час тому, ми побачили гігантські колони росіян, які наближалися, які будували свої позиції все ближче до німецького кордону ... Вони створили густу мережу на німецькому кордоні, за якою гігантські, нескінченні колони здійснювали одну з наймасовіших мобілізацій в історії воєн" (8-11).

Після війни майор Косков, командир 24-го стрілецького полку 44-ї стрілецької дивізії Червоної армії, визнав, що "росіяни напали б на Німеччину з власної волі найпізніше через два-три тижні" (Johnson, 36). Коли між Рейхом і Росією все ще був мир, 5 травня 1941 року Сталін хвалився перед випускниками Військової академії ім. Фрунзе: "Ми можемо розпочати війну з Німеччиною протягом наступних двох місяців. Тепер, коли ми сильні, ми повинні перейти від оборони до нападу". За словами російського перекладача Міністерства оборони США Деніела Майклза, "за оцінками російських аналітиків, німці завдали превентивного удару за два-чотири тижні до запланованого кроку Радянського Союзу" (20).

Але наразі Гітлер потребував домовленості, хай і нетривалої, з СРСР, щоб уникнути війни на два фронти; щоб тримати російського ведмеда на відстані витягнутої руки, хоча б тимчасово. Він також прагнув заманити західних союзників у пастку їхнього власного договору з Варшавою, укладеного 25 серпня. У ньому зазначалося, що Британія і Франція оголосять війну "будь-кому", хто вторгнеться до Польщі; хоча Німеччина, очевидно, розглядалася як потенційний загарбник, вона не згадувалася поіменно, принаймні публічно. Якщо Німеччина і Росія вторгнуться в Польщу, союзники будуть зобов'язані за власним договором оголосити війну обом країнам-порушникам, чого, як він знав, вони ніколи не зможуть зробити.

Однак, коли війна таки прийшла до Польщі, демократичні держави продемонстрували всю глибину свого лицемірства, вибірково оголосивши війну Рейху, але утрималися від аналогічної декларації проти Радянського Союзу, війська якого перетнули польську територію двома тижнями пізніше. Перспектива того, що Англії та Франції доведеться воювати і з Німеччиною, і з Росією, була для них надто страшною. Хоча вони не утрималися від оголошення війни Німеччині, оскільки були зобов'язані честю діяти ідентично проти СРСР, вони, принаймні, викрили свою фундаментальну нечесність перед усією історією.

Звичайно, вони ніколи не мали наміру прийти на допомогу Польщі, що в будь-якому випадку було б самоочевидною неможливістю. Поляки билися хоробро і завзято, з усією вірою в те, що британці і французи дотриматься своїх обіцянок і вторгнуться в Німеччину із заходу. Саме ця сильна віра у своїх далеких союзників надихала поляків захищати столицю країни навіть після того, як такий опір, яким би рішучим він не був, став настільки ж марним, наскільки й трагічним. Західні "демократії" зрадили поляків, яких вони цинічно вважали не більше ніж гарматним м'ясом для своїх антинацистських планів. Їхнє справжнє ставлення висловив Вінстон Черчилль після капітуляції Польщі, країни, яку він публічно зображував як "героїчну захисницю права і добра від нацистських орд". Гірко переживаючи поразку поляків, він презирливо відкинув їх як "дурних поляків, які не вміли воювати". Це була вся подяка за забезпечення війни, яку вимагав і отримав від них Черчилль та інші.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

